

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ

Αφορμή για το παρόν κείμενο απετέλεσε, η συνεχιζόμενη εξοντωτική συμπεριφορά του Αλβανικού κράτους, έναντι των Ελλήνων της Βορείου Ηπείρου. Έχω την γνώμη ότι, το ποτήρι έχει ξεχειλίσει, με την συνεχιζόμενη συμπεριφορά, του Αλβανικού κράτους κατά των Ελλήνων της Βορείου Ηπείρου. Ακόμη πιστεύω και η δολοφονία των Κων/νου Κατσίφα, οργανώθηκε από το Αλβανικό Κράτος, διότι προσπαθεί με κάθε τρόπο, να σβήσει από την σκέψη των Ελλήνων της Β. Ηπείρου, την βεβαιότητα ότι, η περιοχή αυτή είναι Ελληνική.

Για τον λόγο αυτό κρίνω σκόπιμο ν' αναφερθούμε για τους αγώνες και τις θυσίες των προγόνων μας, ώστε να μπορούμε ν' αποφασίσουμε για το «τι μέλλει γενέσθαι» στο μέλλον από την οποιαδήποτε πολιτική εξουσία της χώρας μας όποια και αν είναι αυτή. Βέβαια! Πάντα με την συγκατάθεση της Βουλής και του Ελληνικού λαού.

Ας αναφερθούμε λίαν περιληπτικά, στα ιστορικά γεγονότα που έλαβαν χώρα, μετά την απελευθέρωση των Ιωαννίνων (21 Φεβ. 1913) από τον τουρκικό ζυγό. Ο Ελληνικός Στρατός συνεχίζει απελευθερώνοντας μία-μία και τις πόλεις της Β. Ηπείρου, μέχρι έξω από την Αυλώνα.

Στις 17 Δεκεμβρίου 1913, δυστυχώς, η Ιταλία και η Αυστροουγγαρία, εξυπηρετώντας δικά των συμφέροντα, με το αμαρτωλό πρωτόκολλο της Φλωρεντίας, δημιουργούν για πρώτη φορά το Αλβανικό Κράτος, περιέχοντας στα όριά του και την Βόρειο Ήπειρο. Μάλιστα! με εκβιασμό προς την Ελληνική Κυβέρνηση, να διαλέξει μεταξύ νησιών Ανατολικού Αιγαίου και Βορείου Ηπείρου.

Το γεγονός αυτό ανάγκασε τους Έλληνες της Β. Ηπείρου να ξεσηκωθούν σε ένοπλη εξέγερση με αποκορύφωμα, την Αυτονομία της Β. Ηπείρου στις 17 Φεβρουαρίου 1914. Αποτέλεσμα! να σχηματισθεί Κυβέρνηση με πρόεδρο τον Γεώργιος Χρηστάκη-Ζωγράφο και μέλη τους ηρωικούς Μητροπολίτες Δρυινοπούλεως Βασίλειος, Βέλλας και Κονίτσης Σπυρίδωνα και Κορυτσάς Γερμανό. Υψώνεται η σημαία της αυτονόμου Ηπείρου και ενταγμένος ο Ελληνισμός σε εθελοντικά αυτονομιστικά σώματα και Ιερούς Λόχους, ελευθερώνει την Βόρειο Ήπειρο, υποχρεώνοντας τους Αλβανούς να υπογράψουν **το Πρωτόκολλο της Κέρκυρας στις 17 Μαΐου 1914.**

Σύμφωνα με το Πρωτόκολλο αυτό:

- **Αναγνωρίζονταν η αυτονομία και το αυτοδιοίκητο της Β. Ηπείρου.**
- **Ελευθερία Σχολείων, γλώσσας και θρησκείας.**
- **Δικαίωμα να έχουν δικό τους Στρατό και δική τους χωροφυλακή.**
- **Η περιοχή (Χειμάρα, Αργυρόκαστρο, Αγ. Σαράντα, Λεσκοβίκι, Πρεμετή, Κορυτσά κ.ά.) θα ονομάζεται «Ήπειρος» και οι κάτοικοί της ονομάζονται Ηπειρώτες και όχι Αλβανοί.**

Η Έναρξη του Α' Π.Π. και η έκρυθμη κατάσταση στην Αλβανία, αναγκάζει τους Ευρωπαίους, να επιτρέψουν την είσοδο του Ελληνικού Στρατού για αποκατάσταση της τάξης στην Β. Ήπειρο. Η Αυτονομιστική Κυβέρνηση παραδίδει ευχαρίστως την εξουσία της στο Ελευθερωτικό Στρατό. Έτσι ο Ελληνικός Στρατός ελευθερώνει για 2^η φορά την Βόρειο Ήπειρο. **Η**

Ένωση της Β. Ηπείρου με την μητέρα Ελλάδα, πραγματοποιήθηκε με την συμμετοχή 16 αντιπροσώπων στη Βουλή των Ελλήνων, στις εκλογές που έλαβαν χώρα στην Ελλάδα μετά από ένα (1) χρόνο.

Δυστυχώς όμως, ο διχασμός και η έλλειψη ομοψυχίας στην Ελλάδα (Βενιζέλου - Βασ. Κωνσταντίνου), έδωσαν την ευκαιρία στους Ευρωπαίους προστάτες των Αλβανών, ν' αποσπάσουν και πάλι την Β. Ήπειρο, από τον Εθνικό Κορμό την Ελλάδα.

Στην δεκαετία του 1920, ο Αλβανικός Εθνικισμός, απέκοψε πραξικοπηματικά την Αλβανική Εκκλησία από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως. Προσπάθησε μάλιστα να επιβάλλει ως λειτουργική γλώσσα την Αλβανική. (Κύριος Εκπρόσωπος της προσπάθειας αυτής, ο Αλβανός ψευδοπίσκοπος από την Αμερική Φαν Νόλι).

Στην δεκαετία του 1930 ο Βασιλιάς Ζιόγου της Αλβανίας, επιτέθηκε εναντίον της Ελληνικής παιδείας των Ελλήνων της Β. Ηπείρου. Οι Βορειοηπειρώτες προσφεύγουν στο δικαστήριο της Χάγης και δικαιώνονται (1935).

Στις 28 Οκτωβρίου το 1940, στο πλευρό του Ιταλικού Στρατού, εισέβαλλαν και δύο Αλβανικές Μεραρχίες. Όμως! ο Ελληνικός Στρατός, προέλασε και πάλι νικηφόρα, όπως ξέρουμε, στην Β. Ήπειρο και έγινε δεκτός από τους Βορειοηπειρώτες ως ελευθερωτής. Αυτή είναι η τρίτη (3^η) φορά που ελευθερώθηκε η Β. Ήπειρος. Δυστυχώς και αυτή η ελευθερία κράτησε μέχρι τον Απρίλιο του 1941, οπότε με την εισβολή των Γερμανών στην Ελλάδα, ο Ελληνικός Στρατός εγκατέλειψε και πάλι την Β. Ήπειρο.

Μετά την λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου και την ήττα του Άξονα, η Ελληνική Κυβέρνηση ζήτησε από την Διεθνή Διάσκεψη Ειρήνης των 21 Εθνών στο Παρίσι (30-8-46) την Ένωση της Β. Ηπείρου με την Ελλάδα. Το ζήτημα παραπέμφθηκε ύστερα από αντιδράσεις του Σοβιετικού Υπουργού Εξωτερικών Μολότοφ και άλλων Κομμουνιστικών Κρατών, στο Συμβούλιο Υπουργών των Εξωτερικών των Μεγάλων Δυνάμεων (Γαλλία, ΗΠΑ, Μεγ. Βρετανία, Ρωσία) η οποία έγινε στην Ν. Υόρκη (4 Νοεμ. έως 12 Δεκ. 1946). Το Συμβούλιο ανέβαλε την λήψη αποφάσεων, ως προς το Βορειοηπειρωτικό για μετά την υπογραφή της Συνθήκης Ειρήνης με την Αυστρία και την Γερμανία. Η Συνθήκη Ειρήνης με την Αυστρία υπογράφηκε στις 15 Μαΐου 1955 στην Βιέννη και με την Γερμα-

νία στις 11 Σεπτεμβρίου 1990 στη Μόσχα. Δυστυχώς μέχρι και σήμερα το Βορειοηπειρωτικό ζήτημα περιμένει τη λύση του.

Μέχρι την δεκαετία του 1960 οι Ελληνικές Κυβερνήσεις κατέβαλαν προσπάθειες για την ανάδειξη του ζητήματος σε διεθνές επίπεδο, στην συνέχεια όμως δεν έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον. **Εδώ αξίζει τον κόπο να θυμηθούμε, τι είχε δηλώσει ο «Γέρος της Δημοκρατίας» Γεώργιος Παπανδρέου, είπε: «Εκείνο το οποίο οφείλουν όλες οι Ελληνικές Κυβερνήσεις να γνωρίζουν, είναι ότι το θέμα της Βορείου Ηπείρου υφίσταται. Εκείνο το οποίο απαγορεύεται εις τον αιώνα τον άπαντα, είναι δι' οιανδήποτε λόγο η απάρνηση του Ιερού αιτήματος... καθ' όσον αφορά την Βόρειο Ήπειρο, την πανάρχαια αυτή Ελληνική Περιοχή, η διεκδίκηση είναι Ιερά και απαράγραπτος».**

Προτού κλείσουμε την συνοπτική αυτή Ιστορική αναδρομή στο ζήτημα της Β. Ηπείρου, θα ήθελα ν' αναφερθώ σ' ένα γνήσιο και ακάματο αγωνιστή, για τους Έλληνες της Β. Ηπείρου, τον αοίδιμο Μητροπολίτη Σεβαστιανό Δρυινοπούλεως, Πωγωνιανής και Κονίτσης από το 1967 έως τις 12 Δεκεμβρίου 1994 όταν και απεβίωσε.

Υπάρχουν κάποιες προσωπικότητες, που όχι μόνο σηματοδοτούν την Ιστορία με το δυναμικό τους πέρασμα, αλλά κυλώντας ο χρόνος, οι άνθρωποι αισθάνονται ολοένα και περισσότερο την ανάγκη της παρουσίας των, στην περίπτωση του Σεβαστιανού και τις ευλογίες του. Άνευ αμφιβολίας μία τέτοια προσωπικότης υπήρξε ο Μητροπολίτης αυτός.

Το 1991 ο ΟΜΌΝΟΙΑ Αργυροκάστρου τον είχε χαρακτηρίσει ως σύμβολο του Ελληνισμού της Βορείου Ηπείρου.

Στον ενθρονιστήριο λόγο του, ανέφερε επί λέξει: «... κατά την στιγμήν αυτήν η σκέψης μου στρέφεται προς τους αλύτρωτους αδελφούς μας της Β. Ηπείρου, τους στενάζοντες υπό τον ζυγόν της πικρής δουλείας, τους διαβεβαιώσουμε όμως ότι, όχι μόνο οι προσευχές μας θα τους συνοδεύουν καθημερινά, αλλά και παν το δυνατόν θα πράξουμε, όπως λυτρωθούν των δεσμών της δουλείας.

Ίδρυσε το 1982 και στην συνέχεια οργάνωσε και ενίσχυσε οικονομικά την μοναδική φοιτητική οργάνωση για το Βορειοηπειρωτικό, την συντονιστική φοιτητική Ένωση Βορειοηπειρωτικού Αγώνα (ΣΦΕΚΑ). Το

1987 ίδρυσε το Πανελλήνιο σύνδεσμο Βορειοηπειρωτικού Αγώνα (ΠΑ-ΣΥΒΑ) με έδρα την Κόνιτσα, σύνδεσμο στον οποίο συμμετέχουν επιστήμονες και στελέχη του διηπειρωτικού χώρου. Περίπου δεκαπέντε (15) είναι οι εκδόσεις του Μητροπολίτου για το Βορειοηπειρωτικό ζήτημα, πολλές από τις οποίες έχουν μεταφρασθεί στα Αγγλικά, Γερμανικά, Γαλλικά και Αλβανικά και πολλές άλλες προσπάθειες.

Επισκέφθηκε ακόμη και το Αμερικανικό Κογκρέσο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, όπου καταγγέλλει τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Βορειοηπειρωτών. Θεσμοθέτησε τον εορτασμό της επετείου της Αυτονομίας της Β. Ηπείρου του 1914. Μετά την πτώση των ηλεκτροφόρων συρματοπλεγμάτων (1990) στην Αλβανία, συνέταξε ανοικτές επιστολές-εκκλήσεις, που έχουν μοιρασθεί σε χιλιάδες αντίτυπα για την επιστροφή των Βορειοηπειρωτών στον τόπο τους. Απεβίωσε στις 12 Δεκ. 1994 και ο τάφος του βρίσκεται στην Ιερά Μονή Μολυβδοσκεπάστρου, Ανδριάντας του βρίσκεται στην Κόνιτσα και προτομή του στην Αθήνα.

Σε μία Ελλάδα, που συνεχώς αλλοτριώνεται από τις μικρότητές της, αλλά και φτωχαίνει, από τις απουσίες των Μεγάλων, είναι αναγκαία η απόδοση ευγνωμοσύνης στα πρόσωπα των γνησίων αγωνιστών της Πατρίδος και επιβεβλημένος ο αναβαπτισμός στα ακατάλυτα και αιώνια πρότυπά τους.

Ο Μεγάλος Έλλην Ιστορικός ΠΟΛΥΒΙΟΣ είπε: «Όλβιος όστις της Ιστορίας έσχε Μάθησιν».

**Αντιστάτηγος ε.α. Ιωάννης Μ. Ασλανίδης
Επίτιμος Διοικητής της Σ.Σ.Ε.**